

Global Agenda

Humanitarian Action

International Security

Fragility, Violence and Conflict

War costs us \$13.6 trillion. So why do we spend so little on peace?

A child holds bullets picked from the ground, in Rounyn, a village in North Darfur

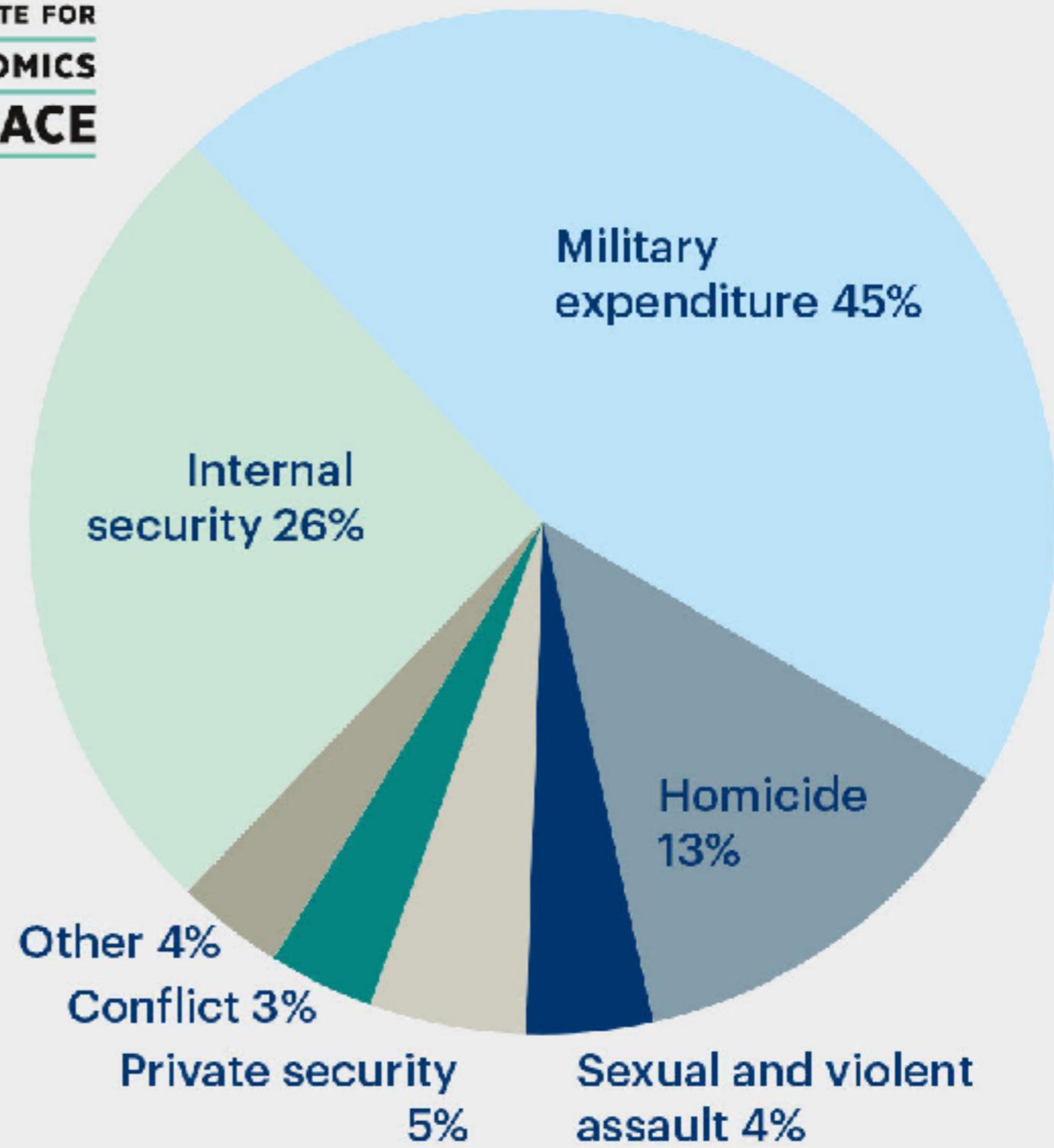
Image: REUTERS/Albert Gonzalez Farran

GLOBAL VALUE IN 2015 (BILLIONS)

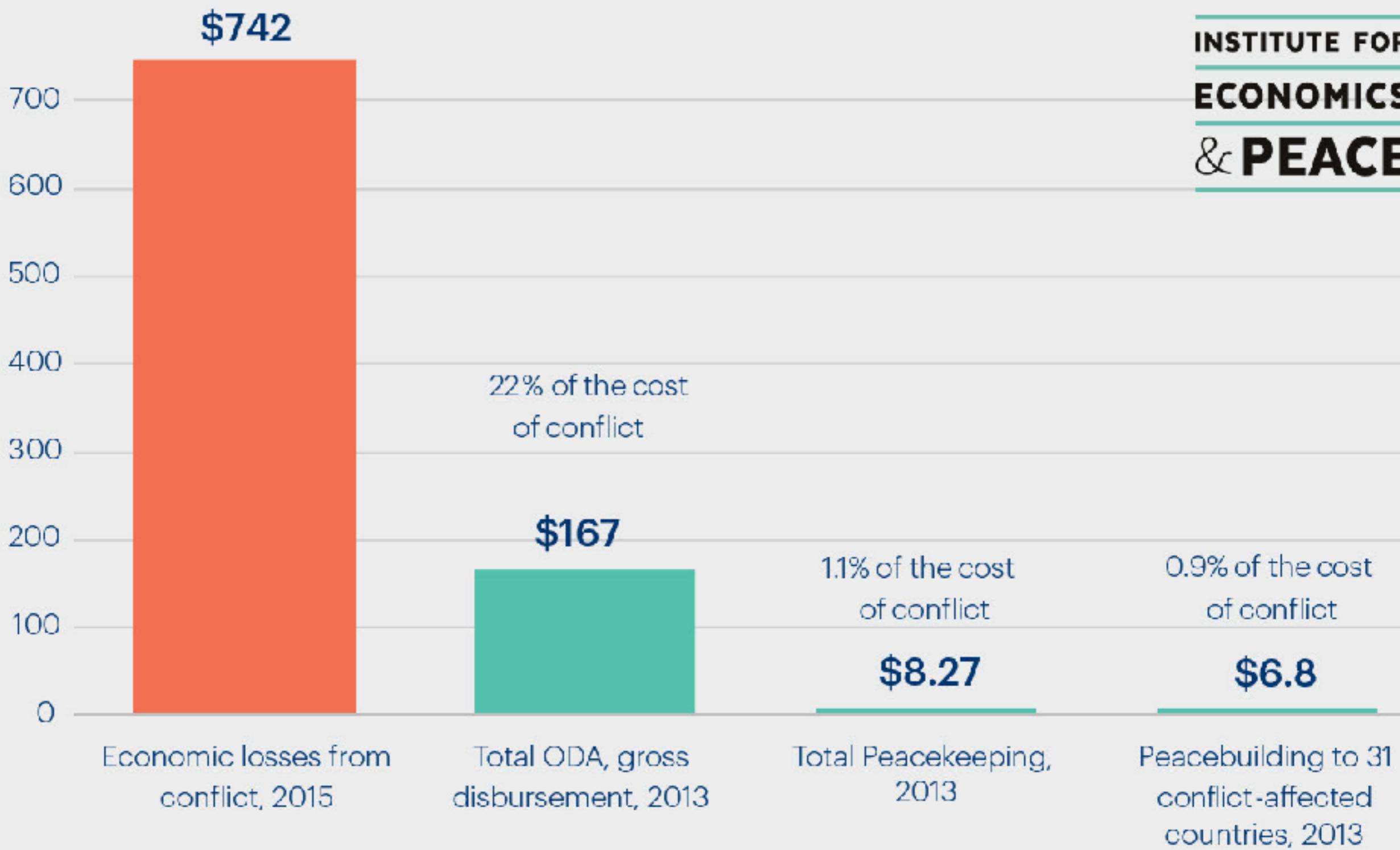
\$742

Economic losses from
conflict, 2015

INSTITUTE FOR
ECONOMICS
& PEACE

GLOBAL VALUE IN 2015 (BILLIONS)

**"THOSE WHO LOVE PEACE
MUST LEARN TO ORGANIZE
AS EFFECTIVELY AS THOSE
WHO LOVE WAR."**

- MARTIN LUTHER KING, JR.

MILITÆRTJENESTE

Trine Juul Røttig

20. august kl. 14.50 · · ·

Jeg er småfascineret af militærrets pædagogik i fht fællesskab. Hvis en i gruppen fx ikke kan komme over en å, og du lader ham/hende i stikken uden at hjælpe, så er det dig, der får reprimande. Hvis en kammerat har elendig finmotorik, så må du bl.a. hjælpe vedkommende med lynlås, så alle kan stå klar og reglementeret påklædt til tiden sammen.

"Og altså jeg kender alle i min deling nu efter 14 dage - meget bedre end jeg kendte klassekammerater efter de første 14 dage på efterskole og gymnasiet. Vi har brug for hinanden på en helt anden måde". "Alle har allerede haft personlig samtale med overordnet - så han ved hvem jeg er". Nyt for mig.

Desuden er mangfoldigheden nærmest ligeså stor som i en folkeskoleklasse.

(Redigering/ kommentar som jeg har flytter herop:)

Ja. Vi må hver især tage etisk stilling til, hvor langt den enkelte skal ud over grænser i de sammenhænge, som vi har ansvar for/ indgår i.

Når jeg nævner det med fascination her, så er det fordi det bliver så tydeligt i militæret, at fællesskabet ikke er fake og abstrakt. Det er nu og her. Det er reel. Det er nødvendigt. Og det er vel det, som er værd at oversætte til andre potentielt fællesskabende sammenhænge: hvordan gør vi fællesskabet meningsfuldt, relevant - og inkluderende. Og hvordan følger vi op, når vi ser noget som ikke er hensigtmæssigt for fællesskabet og den enkelte i fællesskabet. Det er klart død og ødelæggelse er ultimative størrelser, som skaber særlig betingelsesramme. Men dødsyge oplevelser og tilbagevendende hverdagsødelæggelser i børnehøjde kunne jo også sætte en ret markant ramme.

Like Du, Le Lyby, Marie Louise Helveg og 21 andre

5 kommentarer

Synes godt om

Kommenter

A photograph showing a group of soldiers in camouflage uniforms and berets standing in formation. They are looking towards the camera with serious expressions. The background is slightly blurred, showing more soldiers.

VÆRNE-OM-PLIGT?

AK-47

OK-47?

TROLDEFABRIKKER

ABC GODE HISTORIER-FABRÍKKER?

FAKE NEWS & PROPAGANDA
BREVE FRA NIGERIA (PHISHING)
AFPRESNINGS-EMAILS (JEG HAR SKÆRMFILM AF DIG...)
DRUG-KILLINGS AF RUSSISKE AFHOPPERE
CIA, MOSSAD, KGB OG ANDRE HEMMELIGE INTELLIGENCE AGENCIES
GJORT DET AFHÆNGIGHEDSSKABENDE
FÅET FOLK TIL AT SPIONERE OG ANMELDE HINANDEN
OPILDNET TIL UROLIGHEDER/BORGERKRIG – I HVERT FALD TIL SPLITTELSE
AGENT ORANGE
RIGGED ELECTIONS
OPILDNE TIL FRYGT
SKRÆMMEBILLEDER & TALE TIL FOLKS FORDOMME
TROLDEFABRIKKER I ST. PETERSBORG
HACK CLINTONS EMAILS (PUTIN/TRUMP)
CONCENTRATION CAMPS

Øg lar si dit cosmology deradra.

Optimismen, derimod, den udgør et ret stort problem i dag. Den gør os til blinde, lallede og indbildske idioter,« siger han og referer til en bog, han sammen med Carl Cederström udgav i 2010, med den fængende titel *How to Stop Living and Start Worrying*.

»Det giver så utrolig god mening, at vi – især i Vesten – opsøger optimisme, selvhjælpskultur og europæisk buddhisme eller new age-tænkning. Det er det, jeg i *How to Stop Living and Start Worrying* beskriver som passiv nihilisme. Det er en selvoptaget og farligt indadvendt bevægelse – og altså en absolut naturlig reaktion på en verden i åbenlys krise, en erfaring af politisk impotens eller generel håbløshed. Når verden sprænger sig selv i stykker, som den gør, så er det kun forståeligt, at du vender dig væk, du forsøger at blive til en ø. Det er ekstremt fristende, men det er også en farlig kurs.«

Når Simon Critchley taler om »en verden i åbenlys krise«, så taler han om Trump, om Brexit, om ISIS, om voksende ulighed, om fremmedgørende sociale medier, om neoliberalisme og fascism, om depressionsepidemier og især om global opvarmning, der for ham udgør den største og mest umulige krise nogensinde.

Og tilbagetoget er ikke kun amerikansk, britisk, europæisk. Det er i høj grad også skandinavisk, påpeger han i telefonen – som for at sikre sig, at jeg er vågen:

»Også den skandinaviske og socialdemokratiske velfærdsstat, der slog mig omkuld af beundring i 1980'erne og siden har været en slags fortrøstningsfuldt pejlemærke, er under afvikling. Er det ikke sandt?«

Der er stille i røret. Og så falder ordene, hårdt og langsomt:

»Jeg kan faktisk ikke komme i tanke om et værre tidspunkt at være i live på.«

Mere stilhed. Der må komme noget mere opbyggeligt, noget opløftende. Men det gør der ikke.

»Jeg burde sige noget muntert nu, beklager, jeg ved det godt.«

– *Hvorfor skulle dette tidspunkt være særligt unikt og forfærdeligt? Jeg tænker, at en lang række antifascistiske og venstreorienterede filosoffer igennem tiderne har draget konklusioner, der ligner dine?*

SIMON CRITCHLEY
stjerne-filosof, opnudelt fra
England i dag på New School
for Social Research, NYC

»Det er der ingen tvivl om. Og jeg er dybt optaget af historie og ved, at desto klogere man bliver på netop historien, desto tydeligere fremstår det, at ingen tid er unik. Men nesket har mere eller mindre foretaget sig des samme – lavet krig, ødelæggelse, fredsaftaler, genopbygget – igennem årtusinder. Men klimakrisen ændrer billedet. Den gør vores situation unik og langt mere ekstrem end tidligere forfærdeligt unikke tider.«

– *Men hvad stiller vi op med den erkendelse?*
»Ja, hvad gør vi med det? Tager vi til Himalaya, dyrker yoga og tænker positivt som passive nihilister? Eller sprænger vi lortet i styrker som ISIS m.fl. som en flok aktive nihilister? Nej, vi har helt klart brug for noget bedre.«

power of our emotions and empathy and love. From
far to secular.

Det er altså ikke i filosofien, vi skal lede efter svar og retning. Det er vores næste, dem, vi elsker og knytter os til, der sidder med nøglen. Og kunsten, ikke mindst

»Det lyder latterligt og desperat famlende, men jeg må stå ved det: Jeg tror virkelig på kærlighed. Og på venlighed og mellemmenneskelighed. Også som en slags politisk strategi i en verden, der ellers fordrer konkurrence, kynisme, egoisme og mistillid. Jeg aner ikke, hvordan det skal relatere sig til partipolitik anno 2018, men jeg er ærlig talt også mindre og mindre interesseret i den del af det,« siger han. »Intet menneske kan finde ro, fokus og mening alene. Det skal altid findes i relation

til den anden - igen: Mennesket er defineret af sin utilstrækkelighed, det har ikke fuldstændig adgang til sig selv. Men i mødet med den anden åbner noget andet og vigtigt sig.«

Også kunsten er en nøgle. Det er begrænset, hvor meget et menneske kan begribe intellektuelt, men det er ikke begrænset, hvor meget det kan begribe æstetisk. Når erkendelser vendes på hovedet i underlige narrativer, når de omformes kunstnerisk og kommer fra overraskende, knudrede steder, så kan vi tage lidt mere ind i mener Simon Critchley

Friends

Contains: Social Contact

**PÅ HVILKE MÅDER KAN VI
(DAVID) FÅ GOLIAT MED?**

WWW.FACEBOOK.COM/FFFLINK

LAP@FFLINK.DK